

konferencen i form af en konvention, og at det ville være naturligt at give disse regler form af en henstilling. Regeringsrepræsentanterne var overvejende stemt for vedtagelse af en konvention og henviste bl. a. til, at spørgsmålet var blevet henvist til Den internationale Arbejdsorganisation fra De forenede Nationer, og at arbejdskonferencen derfor havde et særligt internationalt ansvar i dette spørgsmål.

For at der ikke skulle gå for lang tid med behandlingen af dette spørgsmål, enedes kommissionen om at begynde diskussionen om det af Arbejdsbureauet forelagte konventionsudkast, idet man forbeholdt sig ret til, hvis man fandt det nødvendigt, at udskille visse bestemmelser til optagelse i en henstilling.

Om kommissionens forhandlinger om udkastets enkelte artikler skal man indskrænke sig til følgende bemærkninger:

I udkastets *artikel 1* havde bureauet bl. a. foreslået, at beskyttelsen for arbejderne overfor handlinger, der sigtede til at undergrave deres foreningsfrihed, bl. a. særlig skulle bestå i at beskytte dem mod handlinger, der havde til formål at gøre beskæftigelsen af en arbejder betinget af, at han ikke måtte indtræde i en fagforening, eller at han skulle opgive sit medlemskab i en sådan forening.

Arbejdsgivergruppen stillede her ændringsforslag om, at arbejderne også skulle beskyttes mod et krav om at indtræde i en fagforening, og anførte som begrundelse herfor, at der på San Francisco-konferencen havde været almindelig enighed om, at ingen af de da vedtagne bestemmelser kunne berøve en arbejder retten til ikke at indtræde i en fagforening, hvis han ønskede dette, og at konferencen nu burde bekræfte dette princip formelt, idet det i de nuværende tider frem for alt var af vigtighed at garantere individets frihed og særlig friheden til at arbejde. Arbejdsgiverne henviste endelig til, at den af De forenede Nationer vedtagne deklaration om menneskerettighederne i artikel 20, stk. 2, fastsætter, at „Ingen kan tvinges til at tilhøre en forening“.

Arbejdergruppen modsatte sig dette ændringsforslag og anførte til begrundelse herfor, at San Francisco-konferencen allerede havde stået overfor et tilsvarende krav fra arbejdsgiverside, men eenstemmigt havde vedtaget — i den konvention, som da blev vedtaget — ikke udtrykkeligt at nævne retten til ikke at organisere sig.

Også en række regeringsrepræsentanter gik mod ændringsforslaget, og det blev fra den engelske regeringsrepræsentant anført, at optagelsen af den af arbejdsgiverne ønskede bestemmelse i konventionen ville indeholde en forpligtelse for regeringerne til at erklære ulovlige sådanne kollektivaftaler, der indeholder „union security“-bestemmelser, eller enhver strejke, som foranlediges af, at arbejderne var uvillige til at arbejde sammen med uorganiserede.

Af forskellige regeringsrepræsentanter blev der stillet en række ændringsforslag, der imidlertid enten blev trukket tilbage eller blev forkastet, og bureauets tekst blev derfor i det hele opretholdt, idet kommissionen dog samtidig vedtog i rapporten at udtale, at konventionen i ingen henseende måtte fortolkes således, at den autoriserede eller forbød „union security“-aftaler, idet spørgsmålet herom måtte afgøres i overensstemmelse med den nationale praksis i hvert land.

I *artikel 2* havde bureauet bl. a. foreslået en tekst, hvorefter arbejdernes organisationer skal nyde passende beskyttelse imod indblanding fra arbejdsgiverne, disses organisationer eller repræsentanter i etableringen af deres organisationer og i disses funktioner eller administration.